

Dorința

(După Achil Parascu) de Alexandru Macedonsky

Vrea să pot deschide al tată meu mormânt, unghiile mele să sap acel pământ, în noaptea fără ziuă coșciugul să-l scot, mut de njozare să văd cu ce cruzime lămbatu-l'a jărăna și recea 'ntunecime, corpul său în brațe strângându-l, — să pot alătur de acela din care mă nascui capul meu de capu'i și pieptul meu de-al lui.

Vrea să fie o pânză să pot să-l învălesc, perină pe care cu drag să-l călținesc, anilor săi tineri frumos și dulce vis în somnul vecinicii să-l fac să mă zâmbească în bucovăntărea din buza pârntescă, care se coprinde un cer întredeschis, în facerea de bine ce 'n juru'i răspândea în ruga suferinței pe care o 'ndalcea.

Vrea să fie chiar cerul cu soarele cel cald în mine să fort raiul ca 'n raza mea să-l scald, nor pentru a-i duce molatic și ușor, păru'i de zăpadă o stea lăcătitoare, buzele lui vineți carminul dintr'o floare, în inger, ori și unde spre-a-i fi însoțitor, în sulțetu'i, ce poate suspină dureros, lămbirea mângâioasă a maicii lui Christos.

Fiu până și crucea ce-i este la mormânt, fiu până și roua ce pică pe pământ, răchită, răchită, plină sub mine să-l umbresc fiu orice în tine ca singur să nu fie, pasăre, o șoaptă, un sunet de armonie, floare, — înprejuru'i parum să răspândească mormântul ce năuntru îl ține adâncit până și coșciugul crăpat și mucețit.

Alexandru Macedonsky.

CHESTIUNI FEMINE

Selma Lagerlof

De câteva zile l-am văzut fotografia marelui roman suedez: Selma Lagerlof. Primise o reprezentanță în Parlamentul țării sale, prilej cu care marea ei operă, din nou amintită și încoronată.

La Nord, femeia este altfel privită decât aiurea. Oamenii aici concentrați și cu sufletul închis, de extim și tăcere, au ajuns cei dintâi să înțeleagă rostul femeii. În Suedia în timpul Evului Mediu, femeile au dus o viață de asceză, ca niște vărate valchiri pământesti.

Deși „stăpâne în câminul lor”, și cu mâna liberă asupra întregului avut, ele erau egale cu bărbii lor. Mai târziu și chiar până la începutul secolului al XIX, oamenii își încredințau întreaga administrație a moșii și averilor, pe mâna femeii.

Selma Lagerlof, a creat tipul acestei femei în una din eroinele sale de roman, cea strășnică femeie din Island, stăpâna atâtor uzini, obicinuită să ordone și să se supună, „în mâinile negre, cu pipa în gură, cu cleștii în picioare” apare în adevăr, din descrierea autoarei, o minunată intrupare a forței și a voinței.

Am cetit de curând un roman al Selmei Lagerlof: „Ierusalim în Dalcarlia și Ierusalim în țara Santei”. În prima parte a romanului, viața suedeză, prinsă din cadrul istoric, ne arată perfect fizionomia și sufletul acestor fe-

mei. E ușor de înțeles, din toată lupta surdă care se petrece în sufletul ei, că involuntar e chemată la destine mari definitive în orânduirea vieții.

Pătrunsă de ideea lui Dumnezeu, plină de acel misticism tainic, al tuturor nordicilor, cu nuanțe multe dar adesea disimulate de ascunzăturile minunate ale sufletului, femeia suedeză va fi poate cea dintâi în Europa, care se va stăpâni pe situația ei.

Prin 1845, situația ei, era mult inferioară față de femeile franceze, fiind cu deosebire privată de cursurile instructive publice.

O voce apărătoare s'a ridicat atunci împotriva acestor nedreptăți, și vocea era a unui bărbat Ellen Key, scoand din umbră amintiri, pe acest Almquist, care luptă din tot efortul, să realizeze femeia.

Almquist, era contemporan cu Verlaine și este acela care înaintea lui Maeterlinck, a intronat puterea instigătoare.

Nevoia emancipării femeii, deși nu o simțea masa marelui burgheze, ea a fost vecinic susținută de intelectualele Suediei.

Frederika Bremer, în lucrarea ei „Hertha”, apărută în 1856, cere în numele umanității, ceea ce cuvine femeii, să se agravează greutățile cu pretenții prea mari, ci se mulțumește numai cu „dreptul instrucției, al muncii și al libertății”.

Apoi, cu misticismul cunoscut lor, cere „Dreptate femeii”, în numele lui Christ, mort deopotrivă pentru fratelui și soră”.

Lucrarea sub forma aceasta blajină, a putut obține pe lângă succesul ei și sancțiunea unui decret, prin care femeia va fi majoră la donăzeci și cinci de ani.

După această dată, prin 1862, femeile au mai obținut votul municipal.

Prin urmare oricât de rară și izolată ar fi lupta femeilor pentru dobândirea drepturilor, se vede perfect că poate face voiața ațel singure dintrele ele, când își pune la contribuție puterea ei de elocvență intelectuală.

ROZINA

DIN CUPRINSUL NUMERELOR VIITOARE :

H. Sanielevici : Poezia chineză. Paul I. Papadopol : Caragiale. Barbu Lăzăreanu : Traducătorii lui Shakespeare. G. Poboran : Din istoria țiganilor. Eugen Relgis : Corbul. George Silviu : Nietzsche și femeia.

Cărți și Reviste

Alex. Lascarov-Moldovanu : Hotare și singurătăți

În epoca aceasta, atât de tragică pentru scriitor românesc, când împrejurări sălbatice stau împotriva creației, — salutăm cu amănunțime munca fără istov a unui scriitor pe cât de distinct, e atât de modest: e vorba de colaboratorul nostru, d. Alex. Lascarov-Moldovanu, care — dintr'un ungher liniștit — ne trimite deodată trei volume, unul original și două traduceri: „Hotare și singurătăți”, schițe și nuvele; împreună cu tălmăcirile „Scrișori din moara mea”, de Alphonse Daudet, și „Dominique”, de Eugène Fromentin. (Toate trei ed. „Cultura Națională”).

Sub titlul acesta — simplu, evocator și pitoresc — „Hotare și singurătăți” (200 pag. 35 lei) d. Alex. Lascarov-Moldovanu adună un mănunchi de schițe și nuvele, care până acum zăboveau în colecțiile revistelor noastre. Cu o seninătate înțelegeră a vieții — și chiar a celor mai brutale frământări zilnice, — cu o înclinare duioasă către marile tragedii, care se petrec în lumea celor mici și umiliți, d. Lascarov-Moldovanu încheagă, în pagini migăloase și delicate, dururi trănite. Căci ceea ce trebuie să subliniem în scrierile d-sale este, mai întâi, realismul. Dar nu un realism brutal, ci unul chibzuit, echilibrat sau, mai degrabă, o zugrăvire, în care simți emoționale zugrăviri. D. Lascarov nu se stăpânește — și bine face — de-a privi cu un ochiu blând pe un erou și de-a arunca o ochire glumească asupra altuia. De aceea, scrierile d-sale — simți, adănc simți mai întâi de dsa — îndulcesc, captivază, stăpânește pe lector. Prin sensibilitatea scriitorului, suferințele simple, eroii comuni devin emoționanți. Și te trezești urmărind cu palpărită deșafășurarea unor fapte, care altminteri nu au nimic extraordinar, fiindcă sunt desprinsă din viața de fiecare zi. În felul acesta, schițe ca — de pildă — „Copil de suflet” — (p. 72) sunt pagini de bună și sănătoasă literatură.

D. Lascarov urmează, în proză, tradiția înaltă a marilor noștri prozatori. Dsa era tot ce-i trebuia, ca să poată trece de la aceste fragmente de viață atât de adevărate, atât de puternice — viața însăși: la roman.

„Scrișori din moara mea” — minunată serie de impresii de câmp, — scrisă când cu duioșie, când cu humor, dar totdeauna cu o poezie deosebită, de Alphonse Daudet — au logănat copilăria ficțivă din noi. Tălmăcirile d-lui Lascarov-Moldovanu (160 pag. 45 lei) e meritore, prin aceea că a izbutit să redea tot pitorescul textului francez.

Acasă minunată carte era, fără tăgadă, vrednică de o ploasă tălmăcire în românește, căci „Scrișori din moara mea” trebuiesc citite de oricine, în vârsta adolescenței, pentru veselia isfăcătoare care trăiește în unele pagini, pentru duioșia măsurată, care este închisă în unele povestiri, într'un cuvânt pentru că este una din acele cărți rare, care contribuie ca să formeze sufletul.

„Dominique”, povestirea duioasă a lui Eugène Fromentin, uitată de cei ce au citit-o vreo dată, necunoscută de cei mai mulți — apare pentru prima dată în românește, grație d-lui Al. Lascarov-Moldovanu, care l-a asigurat o traducere vrednică de toate laudele. (250 pag. 50 lei). Într'o epocă de romantism exagerat, de melodramatism declamatoriu, Fromentin a scris un roman de analiză, care, cu un slab și înduioșător colorit romantic aici și colo, este o apariție rară în literatura de-acum aproape un veac. Cartea lui Fromentin — ca și „Adolf” al lui Benjamin Constant — sunt începuturile literaturii psihologice, primii pași ai omului de analiză în Franța, înafte de-a răzbată acolo influența romanului rus.

Apariția acestei cărți de delicată despicare a tainelor sufletesti înseamnă îmbogățirea literaturii noastre cu încă o operă de valoare.

RADU D. ROSETTI: „Spiriții” și „Dincolo de hotare”. Colaboratorul nostru, d. Radu D. Rosetti, publică (ed. „Cultura Națională”) două volume: „Spiriții” și „Dincolo de hotare”. „Spiriții” — o antologie, care, ca și zăcea așa, din opera d-lui Rosetti. Un volum de pagini alse. Se cuprind aci, acele pagini, care sunt socotite de autorul lor drept cele mai bune din tot ce-a scris d-sa.

Câteva poezii, câteva epigrame, câteva schițe și nuvele, câteva amintiri și câteva fragmente din notele de drum — iată cuprinsul acestei cărți. Am recitit cu emoție versuri mai vechi, ca de pildă sonetul „Btrătorii”, în care ostrea prezintă arma pentru cinșeta celor mai huli, a celor morți pentru patrie:

Casa s'alege în a lumii piașă; Eroi cu salutul... după moarte Și norocoșii cu triumfu 'n viață.

Am recitit epigrama, care este azi citată în toate cărțile de școală — și cu drept cuvânt:

Unul poșgorean De când și-a cumpărat o vie, Ne la de sus cumătrul Ghică; De nimeni nu mai vrea să știe; Ci e ajuns boier de viață.

Am recitit și schițele duioase și paginile de note de drum, unele pitorești, altele vesele, — scrise cu același dar de-a interesa totdeauna pe cititor.

Volumul „Spiriții” ne-a amintit vremuri de demult, când citiam cărțile d-lui Radu D. Rosetti pe sub pupure, în lungile ore de latină și matematică.

„Dincolo de hotare” sunt ediția a doua a notelor de călătorie la Londra. Pasionat călător, d. Radu Rosetti a împărtășit totdeauna cititorilor săi — și sunt numeroși — impresiile culesse din aceste călătorii. Volumul este instructiv, fără să fie belforesc: d. Rosetti te plimbă prin muzee și prin fabrici, prin squalor și prin hoteluri, îți spune, te învață pe nesimțite, — ici făcând o glumă, dincolo povestind o anecdotă. Aria notelor sale de drum este tocmă acest talent de causeur.

Retipărirea acestui volum, de mult epuizat, era în deosebi necesară.

PETRONIUS: „Satyricon”

D. I. M. Marinescu, profesorul universitar de la Iași, un vechiu și apreciat colaborator al „Semănătorului” de odinioară, — ne dă pentru prima oară în românește traducerea în întregime a celebrului roman de moravuri romane, din epoca de decadentă: „Satyricon” al lui Petronius.

Acastă încaută crudă a unei vremi de desfată trupească — este mai mult decât oricând binevenită. În sensualismul epocii și Nero, în turpitudinea acelei lumi, în desfășurarea clinică a vieții, — am găsit ceva — parcă — din nevroză post-bellică, ce bântuie astăzi pretutindeni.

Petronius, arbitru elegant al Roma, — icoana lui Oscar Wilde în antichitate, a trăit din plin desfrâul acestui lum. Și așa a scris „Satyriconul”, l-a scris cu cruzime, cu sălbătăcie, spunând lucrurile cu adevărul lor nume.

S'a zis: carte de scandal! Nu. Ci carte de adevăruri. Carte de scandal — da — „La Gargonne” a lui Victor Marguerite, unde adevărul e învâit în zecile de văluri, unde se arată, în special, pornografia. „Satyriconul” este numai o carte de moravuri. Petronius a scris tot ce a văzut și ce a trăit el însuși. E un pamflet viguros contra unei epoci, ca și opera lui Zola sau Mirbeau.

De pildă: Peste ce-n dat, îl întreb? El, sfârșit, grăi: Pe când rătăeam prin tot orașul și nu găseam unde-mi era locuința, veni la mine un particular și, foarte delicat, îmi făgădui să-mi arate rumul. Prin cotituri și apoi prin uliți întunecoase, mă aduse până în acest loc și, oferindu-mi bani, mă rugă să mă prostițiez lui. O curtezană și luase chiria pentru camera, el și puse mâna pe mine. De n'aș fi fost mai puternic ca el, aș fi pătit-o (pag. 13).

Așa, crud, simplu, fără să accentueze nimic, dar fără să elimine nimic din ceea ce este perfect adevărat, Petronius face tabloul epocii de decadentă din vremea sângerosului Nero, vorbind și despre banchetele, unde sclavii goi serveau mâncări cumpe pe tăvi de argint și despre prostituirea femeilor și des pre tot ce era caracteristic acelei epoci din istoria Romei. Traducerea strălucită.

LA VIE (15 Iulie) se ocupă prin condeiul lui Marius-Ary Leblond de personalitatea literară al lui Alphonse de Chateaubriand. Acesta n'a scris mai mult de două volume, fiecare în interval de douăzeci de ani; pentru cel dintâi a câștigat premiul Goncourt, pentru al doilea a binemeritat dela Academia franceză, marele premiu al romanului. Chateaubriand este mai întâi poet. Are în setarele mesei sale de cărturar versuri de o frumusețe clasică, de un avânt stingherit, și singuratic, parfumate cu sublima admirație a naturii. În 1906 intenționează să le publice în „Revue de Paris”, dar — modest — le-a păstrat pentru sine.

Mai mult decât poet, Chateaubriand este psiholog, și colorist; senzațiile lui numeroase se contractă în emoții și expresii artistice. Aceasta-i marca de căpetenie a primului volum, „Monseigneur des Lourdes”, aceeași marca notului volum „La Brière” cu acțiune desfășurată pe coastele Atlanticului, unde, ca adolescent, avea să-și exercite spiritul de observație și de adânc pătrundere sufletescă a oamenilor, a animalelor, — mai apoi a naturii întregi.

„Individualist capricios” — spune Leblond — Chateaubriand a gustat mai mult decât oricare altul literatura rusească, și, cum se întâmplă cu cei mai mulți dintre Ceiși, el e mai mult slav decât francez.

În formă Chateaubriand e asă de limpede și de simplu, încât — fără — voia lui, poate fiind chiar contra acestui lucru — apare tradiționalist.

Acesta pentru că Chateaubriand e un romancier cu rădăcini adânci în Bretagne, dar cu privire largă spre întreg orizontul Franței.

REVUE INTERNATIONALE DE L'ENSEIGNEMENT (15 Mai—15 Iunie) Deschidem revista la pag. 179 și dăm de articolul lui F. Lannes, intitulat „Note sur Molière phonétique”, Curios! Il s'tiam pe Molière dramaturg, comedian, într'un cuvânt „om de teatru”, dar nu fonetician! Pentru că de multe ori însă în lecturile noastre nu ne oprim la ceea ce pare mai deosebit — la tot ce e mai comun și deci mai aproape de noi — nu am lăsat în seamă scena VI din actul II din „Bourgeois gentilhomme” în care profesorul de filozofie pune principiul că, pentru a învia ortografia, „trebuie să începem după ordinea lucrurilor, în cazul de față printro exact cunoaștere a naturii literelor și prin diferitele maniere de a le pronunța pe toate”.

Molière imprumutase aceste noțiuni din cartea „Discours physique de la parole” (1838) a unui oarecare M. de Cornejo, discipol al lui Descartes. Dina-înțeles, și lecția de fonetică descriptivă pe care o face Molière în scena citată mai sus, reprezintă doar spiritul timpului — explicări luate din dicționarul lui Littré sau altele care nu ating decât numai bunul simț, iar nu o condiție căpătată în mod științific. De pildă, cât de vagă e definiția lui Molière: „La voix a se forme en ouvrant la bouche”, etc. etc.

Mai feroce a fost Molière cu descriția fonetică a lui r; și iată cum un imitator de al său descrie în versuri — frumos sunătoare — efectul acustic al vibrantei r:

„L'r en voulant approcher, et tournant à souhai, Reproutit le bruit sourd du rapide sonet; Elle rend, d'un seul trait, le cours l'une rivière, La course d'un torrent, le fracas du tonnerre.”

Dacă lecția lui Molière nu e conform noilor reguli de filologie modernă, constituie totuși o lecție instructivă și amuzantă.

LES NOUVELLES LITTERAIRES (14 Iulie) La rubrica „Lettres francaises” dăm iarși peste condeiul bine ascuțit al criticului Benjamin Cremlieu. E o dare de seamă asupra noului studiu al lui André Gide care tratează despre Dostoievski. Desprindem un pasaj înmămurit în privința metodei critice, pe care Gide a înțeles s'o practice la propoz de un utias cu Dostoievski:

„Aria criticului Gide — spune Cremlieu — a căutat cu precizie să găsescă — cu o intuiție, al cărui exemplu nu l'am mai întâlnit în critica franceză — rapoartele adănci dintre viața și operele lui Dostoievski. Este imposibil de a schematiza numai în câteva linii această imensă rădăcare, care, plecând dela constatarea intensii vitalității a lui Dostoievski, dela disprețul rusesc în fața obligațiilor sociale și a interesului pasional pentru o viață intimă, dela evanghelismul lui Dostoievski să ajungă să-i găsescă definiția rolului de umilitate și de umilitate, renunțare la orgoliu, umilitate care aduce însă retrădarea orgoliului” — sau să-i găsescă rolul demonic al inteligenței, existența constantă la eroii lui Dostoievski a unor sentimente contradicțorii, dragoste și ură pentru o aceeași persoană, să definească această renunțare la sine, întovărășită de cea senzație de vesnic care formează culmea cea mai înaltă pe care o poate atinge omul. El arată drama dostoievskiană pe de-a-ntregul dominată de rapoartele omului cu Dumnezeu: dacă neagă pe Dumnezeu, omul poate să lucreze în voi, nu mai e nici o morală, nici o înfrinare; dacă cinștește pe Dumnezeu (și Dostoievski îl cinștește) cum îl poate înlătura? Și oare în desmădăduirea absolută, după ce omul a comis cele mai negre fapte, atunci când se simte părăsit de toți și chiar de el înșuși, oare, în cazul acesta, abdicând la orgoliu, omul nu se aștepte, nu se înalță către bunătatea divină? Astfel, Dostoievski încarnează sufletul rus, explică pe un Rasputin, explică în parte bolșevismul”.

GANDIREA (5 și 20 Iunie) d-lui Cesar Petrescu aduce pe lângă poeziile d-lor Biaga, Nichifor Crăinici și Adrian Maniu și pe lângă un slab sfârșit al nuvelei „Cariera lui Vidran” pe care d. Cesar Petrescu pare că a scris-o în pre ziuă tipăriturii ficțivă număr, — o bogată parte de emagiu pentru alegerea d-lui Mihail Sadoveanu ca membru al Academiei Române.

Documentate pasinile d. Panfil Șicaru în care Sadoveanu e arătat ca un „înțelept al naturii” care are „mult din sensibilitatea lui Grigorescu sau Luchian și din darul lor de a liza acca vibrație a sufletului îmbrățișat al altor frumuseți care nu vorbesc tuturor oamenilor”, frumose amintiri d. Demostene Boles, care găsește că „Academia a făcut numai un plonasm consacrandu-i” pline de prietenie rândurile d. Vintilă Rușu Șirbanu și Ion Marin Sadoveanu, oarecum îndreptățite și cu bună conștiință cele ale d. G. M. Ivanov. Rămân însă versurile de o veselie strălucită — așa cum e opera marelui străbun — versuri în care d. Poprescu și-a găsit puterea de invențiuni a rimei, a expresiei și de adânc înțelegere a acestui colos pe care-l formează opera prietenului său. De-mi voi direcția să fur o jumătate de colană pentru a împărtăși cititorilor noștri eleganța versurilor d-lui Poprescu!

Cocostârcul albastru

Răsună cobsa și vioara, Fac gospodinele pomeni... Ce chef la noi în Vilșoara. Ce praznic mare în Rădăgeni!

Chiar Hanul Boului învie! Iar, jos la crâma lui Moș Precu. E-adăta suon și veselie De parcă azi se lasă secu!

La Vodă Tomșa vin răzeși Să afte astăzi crezământ. Soimaru bea cu meșteși, Ișbindă căciulele 'n pământ. Pe cadă dudula Margareta, Rămasă singură 'n iatac Să-și facă 'n grabă toaleta. S'a mpuș la deget cu un ac... Vuesc pe Bistrița nahlapit Și cântă volbură la Toance. Piuștii dării, în sfurul apei Infig prăjina ca o lance. Spre-o lume care-a fost odată Duc vestea undele 'n văspăr... Stă stna lacului mirată, Cua nufăr galben prins în gar.

Pe grindul unui lac sihastru, Din depărtări și din trecut, Un mândru Cocostârc albastru, Misterios a apărut. El vine cu mișcări alente Înainteașă fără glas, Făcând ușoare complimente Din cap, la fiecare pas... S'în armă zice către zind, Oprindu-se într'un picior, — Din Academia Română Eu singur sunt nemuritor. Restul numărului bogat în cronici de tot felul. Cronica măruntă mult îngrijită. Se dă mai multă atenție producțiilor noastre literare. GEORGE BAICULESCU

Din istoricul epigramei românești

GLUMA Poetulul Gr. Alexandrescu, fost arhiepiscop al Statului. Iată un poet ce face Și nici versuri nu mai face! Soarecii dela arhiepiscop I-au ros pana cea activă, Și-ali n'are falmă Ca să scrie de trăește. AL TĂU NUME (2) Al tău nume care sună La urechia oricui — Astăzi n'are falmă În părerea nimăui. Dacă toți și se închină să nu crezi că te iubesc, După fapte te măsoară și din suflet te urăsc. Și în oricare inimi temple nu vei înalță! Dacă nu te-i îndreptă, Monumente se înalță pentru ceos prefusoc Virtuți, patrie și nume, iar comorie urăsc. LUI ALECU... Dela om cu sentimente de-aș primi o defaimare M'ăș roși întodeuna ca de orice rușinare. Dar când știu că din Soroca nobil duh nu poate ești Orică-zice — Alecul nostru tot pe sine va huli. Este un proverb bătrân „Nici din talpa cere de bute „Nici moșicoul om de frunte”. Alecaciul măi vecine! Acest vers e pentru tine Simte-l dacă ești român. UNUI ÎNGĂMFAT Până eri ai fost în coadă Șlujiei fanfanomadă Cu ciubuc și cu levrea, Lingiași talgere din masă; Ca o slugă credincioasă Lumea toată te privia. Astăzi plin de n'nfumurare? Ai uitat ce ai fost eri? Socotești că ești om mare Dacă te-ai făcut boer? C'ai ajuns în așă treaptă nu e lucru de n'semnat Dar... s'avam în țară un ca tine e păcat. Pe cei buni îi oșebesc, Dar pe tine te hulesc. ASTĂZI... MĂNE... Dacă astăzi ești în slujbă crezi că lumea e a ta? Măine ești și-apoi de pomină știu că te vei îndreptă. De-ai vedea pe un alt ca tine care fine locul tău Imițând a tale fapte, crezând bun ce este rău Ce vei zice tu de dânsul când cu ochii ai să vezi. Atât Satirați în faptă cât și toate ce lucrezi? Ai să critici, o știu bine, Cum te critic cu pe tine. LUI A. CANTEMIR Cu condeiul tău de gimpe Și cu rima ta dibace De-ai veni, o! Canțemire, În Moldova pe la noi; Să te vări în tribunale Eu aș zice că ai face Într'o zi șeaple volume. adunate de Paul I. Papadopol

1) Epigramele (5) — publicate în vol. „Cesuri de multămire” Iași 1884. Le reproducem pe toate — ca document. Incepem, însă, cu „gluma” care i-a atras, din partea lui Gr. Alexandrescu, cunoscuta satiră: „Răsunarea soarecilor sau moartea lui Sion”.

2) Toate epigramele au, în loc de titluri, numere romane.

3) În volum 4 rânduri de parante.

4) În volum 2 rânduri.

Patul de fer - Patul de bronz - Telefon 25/63 Patul de copii găsiți la vechea fabrica de mobile GUTMAN MARCUS Str. Sfii Apostoli. 72 Golți prin Cal. Rahovei